

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/88/2016
Identifikačné číslo spisu:	3111012070
Dátum vydania rozhodnutia:	20.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3111012070.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka, sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 20. apríla 2017 v Bratislave, v trestnej veci obvineného B. P. pre pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ ods. 4 písm. b/ Tr. zákona a iné, o dovolaní obvineného B. P. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. februára 2016, sp. zn.: 23To 89/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného B. P. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 2. marca 2015, sp. zn. 2T 185/2011, bol obvinený B. P. uznaný za vinného v bode I. pre skutky č. 2, 6, 19, 35 z pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ ods. 4 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zákona, pričom v skutku č. 2 spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona a v skutku č. 19 spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona; pre skutky č. 2, 6, 35, 40, 41 z pokračovacieho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 3 písm. c/ Tr. zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b/, písm. i/ Tr. zákona na skutkovom základe tam uvedenom.

Podľa ust. § 233 ods. 3 Tr. zák. a podľa ust. § 41 ods. 2 Tr. zák., podľa ust. § 42 ods. 1 Tr. zákona bol obvinenému uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov nepodmienečne. Podľa ust. § 48 ods. 4 Tr. zák. súd obvineného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa ust. § 76 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému uložil ochranný dohľad na 1 (jeden) rok. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona súd zároveň zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/194/2013, zo dňa 11.02.2014 právoplatný dňa 27.02.2014 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona súd uložil obvinenému trest zákazu činností viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 4 (štyri) roky.

Proti vyššie uvedenému rozsudku okresného súdu podali odvolanie obvinený aj prokurátor. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 29. februára 2016, sp. zn. 23To 89/2015, rozhodol o odvolaní obvineného tak, že podľa ust. § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. zrušil v napadnutom rozsudku u obvineného výroky o zaradení obvineného do ústavu na výkon trestu a o uložení ochranného dohľadu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. bol obvinený podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Krajský súd odvolanie prokurátora krajskej prokuratúry podľa ust. § 319 Tr. por. zamietol.

Proti vyššie uvedenému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. februára 2016, sp. zn. 23To 89/2015, podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie. Dovolanie podal z dôvodov podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku. Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. dovolaním napáda aj konanie na súde prvého stupňa, nakoľko podľa obvineného vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku. V dovolaní navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako dovolaciemu súdu, aby podľa ust. § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To 89/2015, zo dňa 29. februára 2016 a konaním ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v neprospech obvineného. Navrhuje, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To 89/2015, zo dňa 29. februára 2016 a rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T 185/2011, zo dňa 2. marca 2015 v celom rozsahu a zrušil tiež ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozsudky, pokiaľ vzhľadom ku zmene, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad a aby dovolací súd podľa ust. § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Trenčín, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Zároveň navrhol, aby súd podľa § 380 ods. 4 Tr. por. prerušil výkon trestu odňatia slobody u obvineného uložený napadnutým rozhodnutím.

K ust. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. mal obvinený za to, že okresný súd nevykonával dôkazy navrhované obvineným prostredníctvom obhajcu, a to výsluch svedkov W. M., P. K., O. K. a Mgr. Z. A. a znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychológie vo vzťahu ku svedkovi E., a tým bolo jeho právo na obhajobu porušené zásadným spôsobom. Poukázal na rozpory výpovedí svedka E. a tieto spochybnil. Obvinený tvrdil, že tieto výpovede sú jediným usvedčujúcim dôkazom vo vzťahu k nemu pričom svedok E. mal snahu získať pre seba výpoveďou podstatné výhody pri rozhodovaní o vine a treste. Namietal zamietnutý návrh na vykonanie výsluchu svedka vyšetrovateľa pplk. Ing. T. C.. Obvinený namietal spôsob, akým vyhodnotil súd právo spoluobvinených odmietnuť vypovedať.

K ust. § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. obvinený uviedol, že výsluch svedka Tisovského ako dôkaz, o ktorý sa opiera rozhodnutie okresného a krajského súdu, nebol vykonaný zákonným spôsobom predovšetkým preto, že vo vzťahu k obvinenému išlo o jediný usvedčujúci dôkaz osoby, ktorá sama bola z tohto trestného činu obvinená a bola motivovaná získať pre seba podstatné výhody. Uvedený dôkaz bol podľa obvineného vykonaný v rozpore s § 132 ods. 1 Tr. por., § 138 Tr. por. s poukazom na § 123 ods. 1 Tr. por., § 2 ods. 19 Tr. por. s poukazom na § 278 Trestného poriadku, pretože svedok nevypovedal o prežitých udalostiach ale tieto čítal z poznámok. Obvinený namietal neodstránenie rozporov vo výpovediach zo strany súdu. Obvinený považoval svedka E. za „nepriameho svedka“, poukázal na inštitút „korunného svedka“.

K ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený namietal nesprávne hmotnoprávne posúdenie skutku tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku. Poukázal na objektívnu a subjektívnu stránku trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa ust. § 233 Tr. zák. a znaky, ktoré tento trestný čin odlišujú od trestného činu podielníctva podľa ust. § 231 Tr. zákona. Obvinený poukázal na zákon č. 297/2008 Z. z. v znení neskorších predpisov o ochrane pred legalizáciou príjmu z trestnej činnosti. Podľa obvineného v popise skutku absentuje jeden zo zákonných znakov skutkovej podstaty predmetného trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti. Ako nedôvodné a nepreukázané považoval tvrdenie, že bol členom organizovanej skupiny.

K vyššie uvedenému dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín, ktorý sa v plnom rozsahu stotožnil s napadnutými rozhodnutiami krajského a okresného súdu. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí podľa ust. § 382 písm. c/ Tr. por. zamietol (správne odmietol), nakoľko nie sú splnené dôvody dovolania podľa ust. § 371 Tr. por.

Obvinený podal prostredníctvom obhajcu podanie označené ako „Doplnenie dovolania“, v ktorom s poukazom na ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. namietal uložený súhrnný trest. K tomuto sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín, ktorý navrhol, aby po predložení veci Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky tento dovolanie, vrátane jeho doplnenia, podľa ust. § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol. Obvinený následne podal písomné stanovisko k vyjadreniu sa prokurátora Krajskej prokuratúry

Trenčín k podanému dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1) a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko neboli naplnené dovolacie dôvody, ako ich uviedol obvinený.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Z pohľadu dovolacieho súdu treba uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa ust. § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa ust. § 382 písm. c/ Tr. por.

Pokiaľ ide o uplatňovaný dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., najvyšší súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že zákon pre jeho uplatnenie predpokladá nie každé porušenie práva na obhajobu, ale len jeho zásadné porušenie. Nemožno tvrdiť, že by sa súd nezaoberal návrhmi na dokazovanie zo strany obhajoby, ako to namietal obvinený v dovolaní. Konajúci súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vina obvineného bola v celom rozsahu dostatočne preukázaná. Rozhodoval o návrhoch na dokazovanie zo strany obhajoby. V napadnutom rozhodnutí súd výslovne uvádza, ako posúdil výpoveď svedkov P. K. a O. K., o ktorých obvinený tvrdil, že ich okresný súd nevykonali. Výsluch svedkov W. M. a Mgr. Z. A. súd odmietol vykonať, nakoľko tieto nepovažoval za dôveryhodné a vzhľadom na odstup času pravdivé. Súd rovnako nezistil, že by svedok E. bol osobou neschopnou správne vnímať a reprodukovať udalosti, nezistil sklony k fabulácii, sklon k skresľovaniu udalostí z akéhokoľvek dôvodu, práve naopak, súd mal za to, že svedok jednotlivé skutky popísal sám a spontánne, popísal rozhodujúce skutočnosti, jeho výpoveď bola logická. Nakoľko neexistovali pochybnosti o vierohodnosti výpovedi svedka, vzhľadom na uvedené súd upustil od znaleckého posudzovania svedka znalcom z odboru psychológie. Súdy sa zaoberali jednotlivými návrhmi obhajoby, nemožno prisvedčiť námietke obvineného o opaku. Obvinený ďalej namietal spôsob vyhodnocovania výpovedí iných spoluobvinených krajským súdom, to však nijako nezasahuje do práva na obhajobu obvineného. Nesúhlas obvineného s rozhodnutím súdu na základe vykonaných dôkazov nemožno považovať za ignoráciu obhajoby. Právo na obhajobu nebolo porušené zásadným spôsobom, a preto dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nebol naplnený.

Pokiaľ ide o uplatňovaný dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení je naplnený, ak sa vydané rozhodnutie opiera o dôkazy, ktoré súd nevykonali zákonným spôsobom. Z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd

rozhodujúci o mimoriadnom opravnom prostriedku - dovolaní, je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvého a druhého stupňa. Nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Pri všetkých uplatnených dovolaciích dôvodoch obvinený namietal skutkové zistenia a nesprávne hodnotenie dôkazov. Koncepcia dovolania v trestnom práve vylučuje možnosť uplatňovania námietok proti skutkovým zisteniam. Na podklade uvedených dovolaciích dôvodov nemožno teda preskúmať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu, ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t. j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Za nezákonnosť vykonania dôkazu nemožno považovať hodnotenie dôkazov zo strany súdu v rozpore s predstavami obvineného. Najvyšší súd zdôrazňuje, že je v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, aby súd rozhodol, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní, znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno považovať za dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku. Najvyšší súd nezistil porušenie ustanovení zákona tak, ako to namieta obvinený.

Namietaný dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je daný, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo vychádza z nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. V oboch prípadoch platí existencia právnej chyby, nie skutkovej. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolací súd skúmal, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne subsumovaný pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone.

Podľa ust. § 233 ods. 1 Tr. zák., kto príjem alebo vec pochádzajúcu z trestnej činnosti, v úmysle zatajiť existenciu takého príjmu alebo veci, zakryť ich pôvod v trestnej činnosti, ich určenie či použitie na spáchanie trestného činu, zmať ich zaistenie na účely trestného konania alebo ich prepadnutie alebo zhabanie, a) prevedie na seba alebo iného, požičia, vypožičia, prevedie v banke alebo v pobočke zahraničnej banky, dovezie, prevezie, privezie, premiestni, prenajme alebo inak seba alebo inému zadováži, alebo b) drží, uschováva, ukrýva, užíva, spotrebuje, zničí, zmení alebo poškodí, potrestá sa odňatím slobody na dva roky až päť rokov.

Obvinený v dovolaní namietal nesprávnu právnu kvalifikáciu s poukazom na vyššie citované ust. § 233 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. Najvyšší súd nezistil pochybenie zo strany súdov nižšieho stupňa pri právnom posúdení skutkov. Obvinený naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa vyššie citovaného ustanovenia, ako to vyplýva z ustáleného skutkového stavu súdmi nižšieho stupňa, na základe ktorého je zrejmé, že obvinený po predchádzajúcej dohode nakupoval vozidlá, prevzal ich do svojej držby, pričom vedel, že tieto pochádzajú z trestnej činnosti. Z takto získaných vozidiel získaval diely, ktoré ďalej previedol, čím získaval finančný prospech. Táto situácia nie je zrovnateľná s trestným činom podielníctva, lebo tento predpokladá, že vec už odcudzenú bez predchádzajúcej dohody s páchatelom prevedie obvinený na seba.

Obvinený namieta aj spôsob odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, avšak podľa ust. § 371 ods. 7 Tr. por. dovolaním možno napadnúť iba výroky rozhodnutia, nie však odôvodnenie rozhodnutia. Obvinený ďalej v doplnení dovolania namietal s poukazom na ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. uložený súhrnný trest. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil porušenie zákona, ktoré by zakladalo dovolací dôvod. Postup súdu bol s poukazom na ust. § 42 Tr. zák. správny a zákonný.

Dovolací súd nezistil žiaden dovolací dôvod, a preto rozhodol tak ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.